

PREPORUKA KOMISIJE (EU) 2016/2125**od 30. studenoga 2016.****o smjernicama za mjere samoregulacije koje zaključuje industrija u skladu s Direktivom 2009/125/EZ Europskog parlamenta i Vijeća****(Tekst značajan za EGP)**

EUROPSKA KOMISIJA,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 292.,

budući da:

- (1) Člankom 15. stavkom 1. Direktive 2009/125/EZ Europskog parlamenta i Vijeća ⁽¹⁾ propisuje se da kad proizvod ispunjava kriterije navedene u stavku 2., obuhvaćen je provedbenom mjerom ili mjerom samoregulacije.
- (2) U članku 15. stavku 2. Direktive 2009/125/EZ navode se kriteriji za proizvode obuhvaćene provedbenom mjerom ili mjerom samoregulacije, uključujući to da je opseg prodaje proizvoda u Uniji znatan (okvirno veći od 200 000 jedinica godišnje), da proizvod ima znatan utjecaj na okoliš i da proizvod predstavlja znatnu mogućnost za poboljšanje u smislu njegova utjecaja na okoliš, a da to ne uključuje pretjerane troškove, uzimajući u obzir nedostatak drugog relevantnog zakonodavstva Unije ili propuste tržišnih snaga i velike razlike među proizvodima jednake funkcionalnosti koji su raspoloživi na tržištu s obzirom na njihovu ekološku učinkovitost.
- (3) Člankom 17. Direktive 2009/125/EZ propisuje se da dobrovoljni sporazumi ili druge mjere samoregulacije mogu biti predstavljene kao alternative provedbenim mjerama za skupinu proizvoda te se ocjenjuju najmanje na temelju Priloga VIII. Direktivi.
- (4) Proizvodi bi umjesto obveznim provedbenim mjerama trebali biti podložni alternativnim smjerovima djelovanja, kao što su dobrovoljni sporazumi za samoregulaciju industrije navedeni u članku 17. Direktive 2009/125/EZ, ako takve aktivnosti vjerojatnije mogu isporučiti ciljeve politike brže ili jeftinije od obveznih zahtjeva.
- (5) Komisija je pripremila Smjernice o mjerama samoregulacije koje zaključuje industrija kako bi olakšala uspostavljanje i provedbu takvih mjera i osigurala dosljednost mjera samoregulacije.
- (6) U Smjernicama je posebno naveden popis okvirnih kriterija u Prilogu VIII. Direktivi 2009/125/EZ koje Komisija može koristiti kako bi ocijenila prihvatljivost inicijative za samoregulaciju kao alternative provedbenim mjerama i koji se odnose na otvorenost sudjelovanja, dodanu vrijednost, zastupljenost, kvantificirane ciljeve i ciljeve po fazama, uključenost civilnog društva, nadziranje i izvješćivanje, ekonomičnost provođenja inicijative za samoregulaciju, održivost i kompatibilnost poticaja.
- (7) U Prilogu VIII. Direktivi 2009/125/EZ navodi se da je taj popis kriterija nepotpun, a člankom 17. te Direktive propisuje se da se mjera samoregulacije ocjenjuje najmanje na temelju Priloga VIII. Pozornost bi u Smjernicama trebala biti posebno na tome kako bi se trebalo upravljati djelovanjem mjere samoregulacije, tko može sudjelovati, na informacijama i nadziranju, izvješćivanju i usklađenosti.
- (8) O Smjernicama se s državama članicama i interesnim skupinama raspravljalo na Savjetodavnom forumu osnovanom u skladu s člankom 18. Direktive 2009/125/EZ.
- (9) Kao što se propisuje točkom 6. Priloga VIII. Direktivi 2009/125/EZ, mjere samoregulacije trebale bi sadržavati dobro oblikovan sustav izvješćivanja i nadziranja. Komisija bi uz pomoć Savjetodavnog foruma i Odbora navedenog u članku 19. stavku 1. Direktive 2009/125/EZ, trebala nadzirati primjenu mjera samoregulacije te bi trebala razmotriti uvođenje obveznih provedbenih mjera ako se nisu postigli ciljevi mjera samoregulacije,

⁽¹⁾ Direktiva 2009/125/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 21. listopada 2009. o uspostavi okvira za utvrđivanje zahtjeva za ekološki dizajn proizvoda koji koriste energiju (SL L 285, 31.10.2009., str. 10.).

DONIJELA JE OVU PREPORUKU:

1. Industrija bi trebala slijediti smjernice navedene u Prilogu. Slijedenje tih smjernica pomoći će u osiguravanju toga da će Komisija mjeru samoregulacije u pogledu ekološkog dizajna ocijeniti valjanom alternativom provedbenoj mjeri.
2. Ovu bi Preporuku trebalo objaviti u *Službenom listu Europske unije*.

Sastavljeno u Bruxellesu 30. studenoga 2016.

Za Komisiju
Miguel ARIAS CAÑETE
Član Komisije

PRILOG

1. CILJEVI

Samoregulacijom poduzeća ili industrijski sektori izrađuju kodekse ponašanja ili operativna ograničenja na svoju inicijativu te su odgovorni za njihovu provedbu. Potpuna samoregulacija nije uobičajena i na razini Unije Komisija je u pravilu uključena u poticanje i olakšavanje mjere samoregulacije. U kontekstu Bolje regulative ⁽¹⁾ Komisija dobro osmišljene neregulatorne pristupe ocjenjuje kao alternativna politička rješenja.

Direktivom 2009/125/EZ („Direktiva“) predviđaju se dobrovoljni sporazumi ili druge mjere samoregulacije kao alternativa provedbenim propisima unutar njezina okvira te im se daje prednost ako takve aktivnosti vjerojatnije mogu isporučiti ciljeve politike brže ili jeftinije od obveznih zahtjeva ⁽²⁾. Direktivom se predviđaju okvirni kriteriji za ocjenjivanje mjera samoregulacije ⁽³⁾, ali, s obzirom na iskustvo s tri dobrovoljna sporazuma koje je Komisija do sada priznala ⁽⁴⁾, članovi Savjetodavnog foruma osnovanog u skladu s člankom 18. Direktive istaknuli su potrebu za smjernicama koje se odnose na te kriterije, posebno u vezi s nadziranjem i izvješćivanjem.

Ovim se Smjernicama namjerava olakšati izrada i provedba mjera samoregulacije u skladu s Direktivom. One su osmišljene kako bi se pomoglo industriji i olakšala dosljedna provedba mjera samoregulacije. Njima se uzimaju u obzir načela za bolju samoregulaciju i koregulaciju ⁽⁵⁾.

Slijedenje tih smjernica pomoći će u osiguravanju toga da će Komisija mjeru samoregulacije u pogledu ekološkog dizajna ocijeniti valjanom alternativom provedbenoj mjeri. Za postojeće mjere samoregulacije u pogledu ekološkog dizajna, Komisija bi najkasnije 2018. trebala primiti prijedlog za reviziju mjere koji je u najvećoj mjeri usklađen sa Smjernicama.

2. PRIZNAVANJE MJERA SAMOREGULACIJE U POGLEDU EKOLOŠKOG DIZAJNA

Komisija će dati prioritet mjerama samoregulacije za skupine proizvoda koje su uključene u radni plan za ekološki dizajn predviđen člankom 16. Direktive. Industrija bi Komisiji trebala podnijeti svaki prijedlog za mjeru samoregulacije za takve skupine proizvoda prije ili tijekom tehničke i ekonomske analize te studije utjecaja na okoliš („pripremna studija“) za predmetnu skupinu proizvoda.

Od industrije se može tražiti da izmijeni prijedlog tako da se uzmu u obzir mogući komentari Komisije i Savjetodavnog foruma.

Odluči li Komisija priznati mjeru samoregulacije, suzdržat će se od donošenja provedbene uredbe o ekološkom dizajnu. Međutim, ako nadziranje mjere samoregulacije ili povratna informacija interesnih skupina ukaže na nedostatke u provedbi mjere samoregulacije, Komisija će ponovno ocijeniti situaciju.

Priznavanje mjere samoregulacije ne sprječava Komisiju u donošenju zakonodavstva u okviru drugih političkih instrumenata (npr. Direktive 2010/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁶⁾, Uredbe (EZ) br. 66/2010 Europskog parlamenta i Vijeća ⁽⁷⁾) za skupinu proizvoda o kojoj je riječ.

3. SMJERNICE ZA MJERE SAMOREGULACIJE U POGLEDU EKOLOŠKOG DIZAJNA

Svaka mjera samoregulacije u pogledu ekološkog dizajna koju industrija zaključi trebala bi sadržavati pravila kojima se upravlja njezinim djelovanjem. Kako bi se osigurala homogenost mjera samoregulacije koje su priznate u skladu s Direktivom i olakšala njihova uspostava i provedba, mjere samoregulacije trebale bi slijediti Smjernice navedene u nastavku. Mjerom samoregulacije mogu se predvidjeti daljnja pravila uz ona koja su navedena u Smjernicama te se njome mogu proširiti pravila sadržana u Smjernicama.

⁽¹⁾ Bolja regulativa za bolje rezultate – Agenda EU-a, COM(2015) 215.

⁽²⁾ Usp. uvodne izjave 18.–21., članak 15. stavak 3. točku (b) i članak 17. Direktive.

⁽³⁾ Prilog VIII. Direktivi.

⁽⁴⁾ COM(2012) 684, COM(2013) 23 i COM(2015) 178.

⁽⁵⁾ <https://ec.europa.eu/digital-agenda/best-practice-principles-better-self-and-co-regulation>.

⁽⁶⁾ Direktiva 2010/30/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 19. svibnja 2010. o označavanju potrošnje energije i ostalih resursaproizvoda povezanih s energijom uz pomoć oznaka i standardiziranih informacija o proizvodu (SL L 153, 18.6.2010., str. 1.).

⁽⁷⁾ Uredba (EZ) br. 66/2010 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2009. o znaku za okoliš EU-a (SL L 27, 30.1.2010., str. 1.).

3.1. Otvorenost sudjelovanja

Poduzeća zainteresirana za uspostavu mjere samoregulacije trebala bi javno objaviti svoju namjeru prije početka razvijanja mjere. Trebala bi osigurati kontaktnu točku kako bi drugim poduzećima dala priliku da sudjeluju.

Mjera samoregulacije trebala bi sadržavati popis poduzeća koja su potpisnici mjere. Poduzeća koja posluju na istom tržištu proizvoda trebala bi se moći pridružiti mjeri samoregulacije u bilo kojem trenutku, pod uvjetom da sudjeluju u operativnim troškovima. Mjeri samoregulacije trebala bi biti priložena članska prijavnica koju treba ispuniti i potpisati poduzeće koje želi postati potpisnik. Potpisnici bi bez neopravdane odgode Komisiji trebali poslati ispunjene i potpisane izvornike članske prijavnice.

Potpisnik koji se povlači iz mjere samoregulacije trebao bi o tome pismeno obavijestiti predsjednika upravljačkog odbora najmanje mjesec dana unaprijed (vidjeti odjeljak 3.5.). Predsjednik bi trebao obavijestiti upravljački odbor o povlačenju potpisnika u roku od tjedan dana od primitka pisane obavijesti.

3.2. Dodana vrijednost

Prijedlozima za mjere samoregulacije ili za revidirane verzije postojećih mjera samoregulacije trebalo bi priložiti napomenu s objašnjenjem o tome kako se prijedlogom brže i jeftinije isporučuju ciljevi u pogledu ekološkog dizajna u usporedbi s obveznim zahtjevima i to potkrijepiti dokazima.

Ako su neki ili svi potpisnici sklopili poseban sporazum ili stupili u udruženje bilo koje vrste u vezi s ciljevima mjere samoregulacije, svi relevantni dokumenti povezani sa sporazumom ili udruženjem moraju se spomenuti i učiniti dostupnima javnosti.

Mjerom samoregulacije trebala bi se predvidjeti provjera svih ključnih elemenata uz navođenje datuma ili posebnih okolnosti zbog kojih je provjera provedena. Vrijeme provjere trebalo bi biti opravdano potrebom da mjera (i dalje) isporučuje dodanu vrijednost, uzimajući u obzir faze zahtjeva uključenih u mjeru i tempo tehnološkog razvoja predmetne skupine proizvoda.

Provjerom bi se trebalo utvrditi je li potrebna nova verzija mjere. Postupak provjere i revizije trebao bi biti otvoren za sudjelovanje promatrača upravljačkog odbora. Nalaz postupka provjere i, ako je relevantno, prijedlog za revidiranu mjeru samoregulacije trebali bi se podnijeti Komisiji.

3.3. Zastupljenost

U mjeri samoregulacije trebala bi se navesti pokrivenost tržišta njezinih potpisnika koja bi trebala iznositi najmanje 80 % jedinica vrsta proizvoda obuhvaćenih mjerom stavljenih na tržište Unije i/ili u uporabu⁽¹⁾. Potpisnici bi trebali pružiti dokaze o tome da mjera samoregulacije obuhvaća najmanje 80 % tržišta, koje je prikupila ili provjerila neovisna pravna ili fizička osoba. Komisiji to treba poslati:

- pri podnošenju mjere samoregulacije ili revidirane verzije postojeće mjere samoregulacije, s nalazima koji su dobiveni ili ažurirani tijekom prethodnih šest mjeseci,
- u roku od tri mjeseca od bilo koje promjene u pogledu potpisnika (npr. povlačenje potpisnika ili prodaja relevantnog dijela potpisnika nepotpisniku) osim ako se najnovijim izvješćem pokazuje da će pokrivenost tržišta ostati najmanje 80 % nakon promjene, i
- dvije godine nakon slanja posljednjeg izvješća, kako bi se ažurirala pokrivenost uslijed promjena na tržištu.

Mjerom samoregulacije trebali bi se definirati precizni pokazatelji koji su korišteni za procjenu pokrivenosti tržišta. Pokazatelji bi trebali biti objektivni te bi ih neovisno tijelo trebalo moći izmjeriti i provjeriti. Pokazatelji bi se trebali odnositi na sve kategorije proizvoda koji koriste energiju obuhvaćene mjerom.

3.4. Kvantificirani ciljevi i ciljevi po fazama

U mjeri samoregulacije trebalo bi navesti sve vrste proizvoda u njezinu području primjene, definicije tih proizvoda te vrste proizvoda koji pripadaju skupini proizvoda u području primjene mjere samoregulacije, ali su izuzeti od njezinih zahtjeva. Sva se izuzeća trebaju obrazložiti.

⁽¹⁾ „Plavim vodičem” o provedbi pravila EU-a o proizvodima objašnjava se što „stavljanje na raspolaganje” na tržištu i „stavljanje u uporabu” znače (<http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/4942/>).

Mjerom samoregulacije trebali bi se utvrditi zahtjevi za dizajn i, prema potrebi, zahtjevi za informacije u pogledu proizvoda u njezinu području primjene. Zahtjevi bi se trebali odnositi na značajne utjecaje na okoliš tijekom životnog ciklusa proizvoda te bi trebali biti usmjereni prema poboljšanju ekološke učinkovitosti proizvoda.

Usklađenost sa zahtjevima trebala bi se moći izmjeriti upotrebom jasnih i pouzdanih pokazatelja. Trebalo bi navesti pojedinosti o tome kako se usklađenost mjeri i provjerava. U mjeri samoregulacije treba pružiti dokumentaciju na kojoj se temelje predloženi zahtjevi. Trebale bi se istaknuti sve velike razlike između predloženih zahtjeva i dokumentacije.

Zahtjevi bi se trebali predstaviti s datumom primjene, a ako se mjerom samoregulacije obuhvaća dugo razdoblje, trebalo bi uključiti uzastopne razine zahtjeva. Zahtjevi bi se trebali primjenjivati na najmanje 90 % svih jedinica (obuhvaćenih mjerom samoregulacije) koje svaki potpisnik stavlja na tržište i/ili u uporabu.

3.5. Uključenost civilnog društva

O svakom bi se prijedlogu mjere samoregulacije trebalo savjetovati sa Savjetodavnim forumom, koji uključuje predstavnike država članica, industriju, sindikate, trgovce na veliko i malo, uvoznike, udruge za zaštitu okoliša i udruženja potrošača.

Upravljački odbor

Mjerom samoregulacije trebao bi se osnovati upravljački odbor koji će upravljati djelovanjem mjere.

Upravljački odbor trebao bi se sastojati od svih potpisnika mjere samoregulacije i Komisije. Svakoga bi od njih trebao zastupati po jedan član, od kojih svi imaju jednako pravo glasa.

Članovi Savjetodavnog foruma i neovisni inspektor trebali bi imati status promatrača upravljačkog odbora bez prava glasa.

Upravljački odbor trebao bi se sastajati najmanje jednom godišnje u Bruxellesu. Sastanci upravljačkog odbora trebali bi biti otvoreni zainteresiranim stranama, uključujući poduzeća iz sektora koje mjera samoregulacije obuhvaća, a nisu njezini potpisnici.

Upravljački bi odbor trebao među svojim članovima izabrati predsjednika. Predsjednik bi u nacrt dnevnog reda sastanka upravljačkog odbora trebao uključiti sve točke o kojima članovi i promatrači žele razgovarati. Svim bi se članovima i promatračima trebale poslati pozivnice na sastanak upravljačkog odbora. Najava sastanka upravljačkog odbora, uključujući nacrt dnevnog reda, trebala bi se objaviti na internetskim stranicama mjere samoregulacije najkasnije mjesec dana prije sastanka.

Svim bi se članovima i promatračima upravljačkog odbora trebali poslati dokumenti koji će se predstaviti i o kojima će se razgovarati na sastanku upravljačkog odbora, a na internetskim stranicama mjere samoregulacije trebali bi se objaviti najkasnije tjedan dana prije sastanka.

Svi bi sudionici trebali imati pravo govoriti na sastancima upravljačkog odbora te zatražiti da predsjednik zabilježi njihova stajališta u zapisniku.

Svim bi se članovima i promatračima upravljačkog odbora trebao poslati nacrt zapisnika te bi trebali imati najmanje dva tjedna da podnesu primjedbe. Konačni zapisnik trebao bi se objaviti na internetskim stranicama mjere samoregulacije u roku od mjesec dana od održanog sastanka.

Internetske stranice

Trebalo bi urediti internetske stranice za mjeru samoregulacije koje bi trebale sadržavati barem:

- najnoviju verziju mjere samoregulacije i njezine prethodne verzije,
- ažurirani popis potpisnika i informacije o nedavnim povlačenjima i isključenjima potpisnika,
- verzije sažetaka izvješća o pokrivenosti tržišta (bez otkrivanja komercijalnih i povjerljivih podataka pojedinačnih potpisnika),

- ažurirane popise proizvoda koje su korisnici prijavili kao usklađene (ne bi trebalo uključiti proizvode koje je neovisni inspektor ocijenio neusklađenima),
- izvješća o usklađenosti koja sastavlja neovisni inspektor,
- ažurirani popis neusklađenih potpisnika,
- za svaki sastanak upravljačkog odbora: pozivnice, nacрте dnevnog reda, dokumente za sastanak i zapisnik sa sastanka, i
- informacije o neovisnom inspektoru, uključujući podatke za kontakt.

Internetske stranice bi posjetiteljima trebale pružati mogućnost da podnesu pitanja o mjeri samoregulacije upućena potpisnicima ili neovisnom inspektoru. Na njih bi trebalo odgovoriti u roku od mjesec dana.

Pritužbe

Mjerom samoregulacije trebalo bi se osigurati da bilo koja strana može neovisnom inspektoru besplatno podnijeti potkrijepljene navode o mogućoj neusklađenosti. Neovisni bi inspektor trebao ocijeniti te navode i, prema potrebi, potom zatražiti informacije od dotičnog potpisnika u okviru ispitivanja i/ili inspekcije. Neovisni bi inspektor na svakom sastanku upravljačkog odbora trebao dati pregled svih navoda podnesenih od održavanja prethodnog sastanka i, ako bilo koji od njih nije istražio, izložiti razloge za to.

Pristup podacima

Mjera samoregulacije trebala bi uključivati zahtjev da potpisnici na zahtjev Komisiji i promatračima upravljačkog odbora pruže pristup tehničkim podacima o ekološkoj učinkovitosti proizvoda i modela obuhvaćenih mjerom, uključujući sve karakteristike povezane s posebnim uvjetima, kako bi Komisiji i promatračima upravljačkog odbora omogućili da ocijene ciljanu razinu i utjecaje predloženih i postojećih mjera samoregulacije. Pravila za pristup takvim podacima ne moraju se primjenjivati na komercijalno osjetljive podatke.

Mjera samoregulacije trebala bi uključivati zahtjev da potpisnici tijelima za nadzor tržišta država članica odgovornih za ekološki dizajn na zahtjev pruže posebnu dokumentaciju i informacije koje nisu uključene u prateću dokumentaciju proizvoda, kako bi im omogućili da provjere usklađenost sa zahtjevima mjere samoregulacije, među ostalim i ispitivanjem.

3.6. Nadziranje i izvješćivanje

Neovisni inspektor

Neovisni bi inspektor trebao nadzirati usklađenost potpisnika s mjerom samoregulacije. U mjeri samoregulacije trebala bi se navesti pravila koja se primjenjuju na neovisnog inspektora, koji može biti pravna ili fizička osoba.

Neovisni bi inspektor trebao posjedovati vještine koje su potrebne za provjeru usklađenosti sa zahtjevima i ne bi smio biti u sukobu interesa. Ugovorne obveze neovisnog inspektora ne bi trebale ograničavati njegovu ulogu u provođenju provjere usklađenosti.

Neovisni inspektor trebao bi:

- pažljivo obavljati svoje dužnosti i prikladno nadzirati sve zadatke za koje je odgovoran,
- biti nepristran u svim aktivnostima te temeljiti svoja mišljenja i izvješća isključivo na činjenicama, i
- poštivati povjerljivost, prema potrebi, kako bi zaštitio komercijalne interese potpisnika ili osjetljive podatke te u tu svrhu s potpisnicima mjere samoregulacije potpisati ugovor o povjerljivosti ako se to od njega zatraži.

Mjerom samoregulacije trebao bi se utvrditi postupak izbora neovisnog inspektora i način na koji će se osigurati da nije u sukobu interesa te da ima vještine koje su potrebne za provjeru usklađenosti sa zahtjevima. O imenovanju izabranog neovisnog inspektora treba se dogovoriti sa službama Komisije. Upravljački bi odbor trebao biti uključen u određivanje uvjeta i aranžmana ugovora s neovisnim inspektorom.

Izvjescivanje o usklađenosti koje provode potpisnici

Mjerom samoregulacije trebalo bi utvrditi pravila barem za sljedeće aspekte dokumentacije koju svaki potpisnik treba podnijeti neovisnom inspektor:

- vrstu tržišta i tehničke podatke o kojima treba izvjestiti,
- obrazac u kojem se trebaju podnijeti podaci,
- način slanja dokumentacije, i
- učestalost i vrijeme podnošenja dokumentacije.

Svaki bi potpisnik trebao izvjestiti o svim informacijama i podacima (uključujući tržišne podatke i podatke o ekološkoj učinkovitosti proizvoda) koji su potrebni kako bi neovisni inspektor pouzdano provjerio usklađenost potpisnika sa svim obvezama iz mjere.

Potpisnici bi trebali pružiti tržišne podatke kojima bi se neovisnom inspektor omogućilo da utvrdi je li najmanje 90 % njihovih proizvoda usklađeno s obvezama. Obvežu li se potpisnici na osiguravanje toga da 100 % njihovih proizvoda bude usklađeno s obvezama, ne moraju pružiti posebne tržišne podatke neovisnom inspektor.

Izvjescivati bi trebalo o svakom modelu obuhvaćenom mjerom samoregulacije koji je stavljen na tržište Unije i/ili u uporabu. Ako razlika između određenih modela nije relevantna za mjeru samoregulacije (tj. ne odnosi se ni na jedan aspekt povezan sa zahtjevima), u izvješćima se mogu kombinirati slični modeli uz uvjet da se to navede. Informacije i podaci o kojima izvješćuju potpisnici mogu se razlikovati samo u mjeri u kojoj se razlikuju i njihove obveze.

Obrazac u kojem se podaci trebaju podnijeti neovisnom inspektor trebao bi biti isti za sve potpisnike.

Podaci bi se koliko god je to moguće trebali slati elektronički uz istodobno uzimanje u obzir zahtjeva o povjerljivosti i administrativnog opterećenja za sve predmetne strane.

Razdoblje izvješćivanja trebalo bi iznositi godinu dana. Svake bi godine svaki potpisnik trebao podnijeti dokumentaciju u roku od dva mjeseca nakon isteka razdoblja izvješćivanja. Nakon isteka tog roka dodatne bi zahtjeve neovisnog inspektora za podnošenje bilo kojih informacija koje nedostaju potpisnici trebali ispuniti u kratkom roku, koji se treba navesti u mjeri samoregulacije.

Provjera usklađenosti

Neovisnog bi inspektora u mjeri samoregulacije trebalo ovlastiti da provjerava usklađenost sa zahtjevima mjere samoregulacije provođenjem:

- provjere dokumentacije koju podnose potpisnici,
- ispitivanja proizvoda, i
- inspekcije potpisnikova prostora.

Neovisni bi inspektor trebao odlučiti o odgovarajućoj kombinaciji tih metoda.

Ispitivanje

Ispitivanje se odnosi na provjeru karakteristika proizvoda obuhvaćenih mjerom samoregulacije upotrebom fizičkih ispitivanja koja se izvode u laboratoriju. Opće je pravilo da se ona trebaju izvoditi u neovisnom laboratoriju, po mogućnosti akreditiranom. Kao alternativa, aktivnosti ispitivanja mogu se izvoditi u prostoru jednog od potpisnika pod uvjetom da se može zajamčiti potpuna objektivnost.

Neovisni bi inspektor trebao nasumce odabrati odgovarajući broj proizvoda različitih potpisnika za ispitivanje, po mogućnosti kod trgovaca na malo u različitim državama članicama (na klasičnom ili internetskom prodajnom mjestu). Dobiju li se proizvodi izravno od potpisnika, potpisnici ne bi trebali biti uključeni u odabir uzoraka.

Neovisni inspektor može odabrati posebne modele ili modele posebnog potpisnika ako informacije iz bilo kojeg izvora upućuju na moguću neusklađenost tih modela ili tog potpisnika.

Potpisnici bi na zahtjev neovisnog inspektora trebali podnijeti posebnu dokumentaciju i informacije koje su potrebne za ispitivanje ako one nisu uključene u prateću dokumentaciju proizvoda.

Detaljna bi se izvješća o ispitivanju za svaki pojedini proizvod trebala predati Komisiji i dotičnom potpisniku.

Inspekcije

Neovisni inspektor može provesti inspekciju posebnog potpisnika na temelju posebnih informacija kojima se obrazlaže takva inspekcija. Posebne bi se informacije trebale podijeliti s dotičnim potpisnikom.

Inspekciju bi trebalo koristiti samo kao sredstvo provjere usklađenosti s obvezama iz mjere samoregulacije ako nema ekonomičnijeg načina. Za vrijeme inspekcije neovisni bi inspektor trebao provoditi samo one aktivnosti koje su prijeko potrebne za provjeru usklađenosti potpisnika s obvezama iz mjere samoregulacije.

Neovisni inspektor potpisnika ne bi smio unaprijed upozoriti na inspekciju ili samo u kratkom roku. Potpisnik bi trebao pružiti svu zatraženu potporu.

Neovisni bi inspektor trebao dotičnom potpisniku poslati nacrt izvješća o inspekciji na koji se primjedbe mogu podnijeti u roku od mjesec dana od inspekcije. Potpisnik bi svoje primjedbe trebao podnijeti u roku od dva tjedna od primitka nacrta izvješća. Ako je potrebno, neovisni bi inspektor u roku od dva tjedna trebao izmijeniti nacrt izvješća uzimajući u obzir primjedbe koje je primio od potpisnika. Izvješće, uključujući razlog inspekcije, trebalo bi se predati Komisiji i dotičnom potpisniku. Sažetak bi se trebao predstaviti na prvom sastanku upravljačkog odbora nakon finalizacije izvješća. Iz sažetka se ne bi smjelo moći saznati komercijalno osjetljive informacije osim ako je to potrebno kako bi se dokazala neusklađenost.

Izvješćivanje koje provodi neovisni inspektor

Neovisni bi inspektor trebao pripremiti nacrt izvješća o usklađenosti i poslati ga članovima upravljačkog odbora najkasnije tri mjeseca nakon isteka razdoblja izvješćivanja. Članovi upravljačkog odbora trebali bi imati dva tjedna za podnošenje primjedbi na izvješće. Neovisni bi inspektor trebao upravljačkom odboru podnijeti konačnu verziju izvješća o usklađenosti najkasnije četiri mjeseca nakon isteka razdoblja izvješćivanja. Izvješće o usklađenosti trebalo bi uključivati:

- informacije o prikupljanju podataka i korištenim metodama obrade te mogućim poteškoćama do kojih je došlo pri pripremi izvješća*,
- rezultate provjere dokumenta*,
- pristup za odabir proizvoda za ispitivanje i podatak o tome jesu li ciljani posebni modeli ili potpisnici, te razloge za to,
- popis ispitivanih proizvoda i sažetak pojedinačnih rezultata,
- sažetke mogućih inspekcija koje su provedene za vrijeme razdoblja izvješćivanja,
- popis neusklađenih potpisnika,
- informacije o razlozima moguće neusklađenosti*, i
- preporuke za buduća razdoblja izvješćivanja.

U mjeri samoregulacije može se navesti da se proizvode označene zvjezdicom (*) treba predstaviti u zbirnom obliku, sažimajući rezultate za sve potpisnike kombinirano, i ne uključiti komercijalne ili povjerljive podatke pojedinačnih potpisnika. U takvim bi slučajevima pojedinačna izvješća o tim proizvodima s posebnim informacijama za svakog potpisnika odvojeno trebalo podnijeti Komisiji i dotičnom potpisniku.

Neusklađenost

Neusklađenost bi trebala biti podložna stupnjevanoj ljestvici sankcija.

Potpisnik koji ne podnese svoje izvješće o usklađenosti neovisnom inspektoru trebao bi podlijegati inspekciji neovisnog inspektora u godini nakon predmetnog razdoblja izvješćivanja. Ponovljeno nepodnošenje dokumentacije o usklađenosti trebalo bi dovesti do trenutnog isključenja potpisnika iz mjere samoregulacije.

Od potpisnika koji prema inspekciji ili izvješću o usklađenosti neovisnog inspektora nije usklađen sa zahtjevima mjere samoregulacije trebalo bi se zahtijevati poduzimanje korektivne mjere. Neusklađenost koja se nastavi duže od šest mjeseci nakon izvješća neovisnog inspektora trebala bi dovesti do trenutnog isključenja potpisnika iz mjere samoregulacije.

Predsjednik bi trebao pismeno obavijestiti upravljački odbor o isključenju svakog neusklađenog potpisnika u roku od tjedan dana od primitka informacije od neovisnog inspektora o ispunjenju uvjeta za trenutno isključenje.

3.7. Ekonomičnost provođenja inicijative za samoregulaciju

Potpisnici bi trebali snositi sve troškove povezane s neovisnim inspektorom i njegovim aktivnostima, internetskim stranicama i djelovanjem upravljačkog odbora, osim troškova sudjelovanja predstavnika Komisije i promatrača koji nisu neovisni inspektor.

Mjerom samoregulacije trebalo bi potpisnike potaknuti na dijeljenje stručnog znanja, iskustva, informacija i najbolje prakse s potpisnicima drugih mjera samoregulacije u pogledu ekološkog dizajna.

3.8. Održivost

U mjeri samoregulacije trebali bi se navesti njezini ciljeve politike. Oni bi trebali biti usklađeni s ciljevima politike Direktive.

3.9. Kompatibilnost poticaja

Predložena mjera samoregulacije trebala bi biti usklađena s drugim čimbenicima i poticajima na nacionalnoj razini.
